

เทศบัญญัติ

เทศบาลตำบลแม่ชะจาน

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง

หรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๔๓

บันทึกหลักการและเหตุผล
ในการเสนอเทศบัญญัติเทศบาลตำบลแม่ชะจาน
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ๒๕๔๓

- หลักการ
เพื่อออกเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

เนื่องจากอดีตที่ผ่านมา เทศบาลตำบลแม่ชะจานยัง ไม่มีการออกเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ แต่ปัจจุบันในเขตเทศบาลตำบลแม่ชะจานมีการพัฒนาบ้านเมืองไปอย่างรวดเร็ว มีประชากรอยู่อาศัยหนาแน่น ตลอดจนการสัญจรไปมาบนถนนสาธารณะเป็นไปอย่างแออัดกับกึ่ง ซึ่งหาก ไม่มีการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์แล้วอาจจะก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งด้านมลพิษ เศรษฐกิจ ความไม่ปลอดภัยต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ รวมทั้งการรบกวนสัตว์ตามมาอย่างแน่นอน ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการรักษา สภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น และเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่ เกิดจากสัตว์ เทศบาลตำบลแม่ชะจานจึงเห็นควรให้มีการออกเทศบัญญัตินี้

เทศบัญญัติตำบลแม่จะจาน
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๔๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2510 มาตรา 5) และมาตรา 7 มาตรา 29 แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เทศบาลตำบลแม่จะจาน โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลแม่จะจาน และโดยความเห็นชอบจากผู้นายการจังหวัดเชียงราย จึงออกเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้-

ข้อ 1 เทศบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “เทศบัญญัติตำบลแม่จะจาน เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 เทศบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย โดยวิเศษที่สำนักงานเทศบาลตำบลแม่จะจาน แล้ว 7 วัน

ข้อ 3 บรรดา ข้อเทศบัญญัติ กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่งอื่น ๆ ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4 ในเทศบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ป่า หรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ ที่คนสามารถนำมาเลี้ยงได้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษาตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิม เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การปล่อยให้สัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า กอกสัตว์ กรงสัตว์ หรือที่เลี้ยงสัตว์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลแม่จะจาน

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

“ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานท้องถิ่นซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 5 ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทใดในเขตเทศบาลตำบลแม่จะจาน โดยเด็ดขาด ได้แก่

1. ฝูงหมูและฝูงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
2. ปลตปวีรันยา
3. คางคกไฟ
4. สัตว์ดุร้ายต่างๆ
5. สัตว์มีพิษร้ายอื่นๆ
6. สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข้อ 6 ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เลี้ยง ช้าง ม้า โคน กระบือ สุกร แพะ และ ไก่ ในเขตพื้นที่ต่อไปนี้ โดยเด็ดขาด

- 1) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น
- 2) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลป วัฒนธรรมไทย

(ตามพ.ร.บ. ผังเมืองรวม)

การเลี้ยงสัตว์อื่นนอกจากประเภทที่ได้ระบุไว้ในวรรคต้น ให้กระทำได้ภายใต้ความถี่นชอบของเทศบาลตำบลแม่จะจาน แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์ออกนอกที่เลี้ยงสัตว์

ข้อ 7 การเลี้ยงสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โคน กระบือ สุกร แพะ และ เป็ด ไก่ ฝูง หมู นอกเขตพื้นที่ที่ระบุไว้ใน ข้อ 6 นั้นสามารถกระทำได้ แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้นออกนอกที่เลี้ยงสัตว์และต้องปฏิบัติตามหลัก ดังนี้

- 7.1 จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินสมควร
- 7.2 การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อกมลภาวะและก่อเหตุรำคาญ
- 7.3 ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกับสัตว์มาสู่คน

การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามเทศบัญญัตินี้และตามทำเนียบฯ ของเจ้าพนักงานเทศบาลตำบลแม่จะจานโดยหลักดังนี้

ข้อ 8 การเลี้ยงสัตว์ต้องปฏิบัติตามภายใต้มาตรการต่อไปนี้

8.1 สถานที่เลี้ยง

8.1.1. ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อมลภาวะและก่อเหตุรำคาญให้ผู้อยู่อาศัยอยู่ใกล้เคียง

8.1.2. ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่วางอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยง

สัตว์นั้นไม่น้อยกว่า 20 เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

8.2 อาณาเขตและส่วนประกอบ

8.2.1 อาคาร ต้องเป็นอาคารเอกเทศและมีผนังแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีกั้นหรือรั้ว หรือประกอบกิจการอื่นใด

8.2.2 พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เอะอะแอะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้มีน้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

8.2.3 หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

8.2.4 กอก ต้องมีการกั้นกอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่อย่างแออัด

8.2.5 การระบายอากาศ ต้องจัดให้มีการระบายอากาศ ด้วยตา ให้เพียงพอ

8.3 การสุขาภิบาลทั่วไป

8.3.1 การระบายน้ำ

8.3.1.1 รางระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

8.3.1.2 น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งสาธารณะ หรือในที่เอกชน

8.3.2 การกำจัดมูลสัตว์

8.3.2.1 ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

8.3.2.2 ต้องจัดให้มีที่เก็บกักเก็บขี้อมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

8.3.2.3 การป้องกันเหตุเชื้อโรครำคาญ

8.3.3.1 มีการทรมไฟ ไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเชื้อโรครำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

8.3.3.2 ป้องกันเสียงร้องของสัตว์ไม่ให้เป็นที่รำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

8.3.3.3 สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่

8.3.3.4 ต้องควบคุมดูแล ไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สิน หรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ที่อยู่ใกล้เคียง

8.3.4 การรักษาความสะอาด

ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

8.3.5 การกำจัดซากสัตว์

ให้ใช้วิธี เตา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค และการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

8.4 การปฏิบัติการอื่นๆ

ต้องปฏิบัติตามตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2543 ในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ 9 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดปล่อยสัตว์เลี้ยงไว้ในที่หรือทางสาธารณะ อันเป็นการฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจับและกักสัตว์นั้นไว้ได้ โดยจะนำสัตว์ไปกักไว้ในที่กักสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้

ข้อ 10 ในระหว่างการจับสัตว์หรือกักสัตว์ หากเกิดความเสียหายใดๆ ต่อชีวิต ร่างกายทรัพย์สิน ผู้อื่นหรือเกิดอุปสรรคเหตุอื่นใดต่อสัตว์นั้น ก็ตาม ทางเทศบาลตำบลแม่จะจานจะไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น ตลอดจนค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายใดๆ ได้ตกเป็นภาระของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์นั้น

ข้อ 11 เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มาพักไว้ตาม ข้อ 9 เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะประกาศไว้เจ้าของสัตว์ทราบ และให้มารับสัตว์ภายในกำหนด 30 วัน นับแต่ได้จับสัตว์มาพักไว้ โดยจะประกาศไว้ที่สำนักงานเทศบาลตำบลแม่จะจาน และหรือที่เขียงเศษ เมื่อพ้นกำหนด 30 วันแล้ว ไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของสัตว์ไว้สัตว์นั้นตกเป็นทรัพย์สินของเทศบาลตำบลแม่จะจานทันที และ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการขายหรือขายทอดตลาดได้ทันที

ข้อ 12 กรณีที่การกักสัตว์ ยากยัดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขาย หรือขายทอดตลาดก่อนกำหนด 30 วันก็ได้ เงินที่ได้จากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้ส่งรักษาเงินนั้นแทนสัตว์

กรณีที่สัตว์นั้นตาย หรือเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็นอันตรายต่อประชาชน เมื่อสัตว์แพทย์ได้ตรวจสอบและให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการศพที่เห็นสมควรได้

ข้อ 13 ในกรณีที่เจ้าของสัตว์จะต้องเสียค่าปรับและค่าเลี้ยงดูสัตว์ ดังต่อไปนี้

อัตราค่าปรับ

1. ช้าง	ค่าปรับเหือกตะ ไม่เกิน	1,000 บาท
2. ม้า โกล กระบือ	ค่าปรับตัวละ ไม่เกิน	500 บาท
3. ชูกร แพะ แกะ ชุนัข	ค่าปรับตัวละ ไม่เกิน	200 บาท
4. สัตว์อื่นๆ	ค่าปรับตัวละ ไม่เกิน	100 บาท

อัตราค่าเบี้ยงูสัตว์

เจ้าของสัตว์ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่เทศบาลตำบลแม่จะจาน ตาม
จำนวนที่ได้จ่ายจริง

ข้อ 14 ให้นำออกเทศมนตรีตำบลแม่จะจานเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจสั่งการเพื่อให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ

ประกาศ ณ วันที่ เดือน พ.ศ. 2543

(ลงชื่อ)

เทอดศักดิ์ ฮั่นตระกูล

(นายเทอดศักดิ์ ฮั่นตระกูล)

นายกเทศมนตรีตำบลแม่จะจาน

เห็นชอบ